

Sygnatura akt VIII C 180/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 września 2017 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi - Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący S.S.R. Małgorzata Sosińska-Halbina

Protokolant sekr. sąd. Izabella Bors

po rozpoznaniu w dniu 20 września 2017 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G.

przeciwko M. G.

o zapłatę kwoty 1.075,41 zł

1. umarza postępowanie w zakresie kwoty 461,23 zł (czterysta sześćdziesiąt jeden złotych dwadzieścia trzy grosze) z umownymi odsetkami w wysokości 10% w stosunku rocznym od kwoty 1.043,40 zł (jeden tysiąc czterdzieści trzy złote czterdzieści groszy) od dnia 5 maja 2016 roku do dnia 12 lipca 2016 roku oraz z umownymi odsetkami w wysokości 10 % w stosunku rocznym od kwoty 856,85 zł (osiemset pięćdziesiąt sześć złotych osiemdziesiąt pięć groszy) od dnia 13 lipca 2016 roku do dnia 12 sierpnia 2016 roku;
2. oddała powództwo w pozostałym zakresie;
3. nie obciąża pozwanej obowiązkiem zwrotu kosztów procesu należnych powodowi.

Sygn. akt VIII C 180/17

UZASADNIENIE

W dniu 5 maja 2016 roku powód - (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. wytoczyła przeciwko pozwanej M. G. w elektronicznym postępowaniu upominawczym powództwo o zapłatę kwoty 1.075,41 zł wraz z umownymi odsetkami w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego w stosunku rocznym od kwoty 1.043,403 zł od dnia wniesienia pozwu roku do dnia zapłaty oraz zasądzenie kosztów procesu.

W uzasadnieniu powód podniósł, że w ramach prowadzonej działalności gospodarczej zawarł z pozwaną umowę pożyczki na mocy, której pozwana otrzymała kwotę 2.792,40 zł zobowiązując się do jej spłaty w dwunastu miesięcznych ratach w wysokości po 232,70 zł każda, płatnych począwszy od kolejnego miesiąca, tego samego dnia miesiąca, w którym została zawarta umowa pożyczki (§ 4.1 umowy). Zgodnie z treścią zawartej z pozwaną umowy (§ 6 ust. 5), w przypadku braku terminowych wpłat powód miał prawo podjąć działania windykacyjne, zaś pozwana zobowiązywała się wówczas (§ 6 ust. 6) do zapłaty na rzecz powoda kosztów działań windykacyjnych - kosztów korespondencji w łącznej kwocie nie większej niż 20 zł (tzw. koszty windykacji i obsługi).

Pozwana dokonała wpłat w łącznej wysokości 1.749 zł, które zostały zaksięgowane na poczet kapitału.

Z uwagi na niedokonywanie przez pozwaną wpłat zgodnie z harmonogramem, powód w dniu 18 stycznia 2016 roku wezwał pozwaną do zapłaty zaległych rat w terminie 7 dni od otrzymania wezwania, a następnie w dniu 16 lutego 2016 roku złożył oświadczenie o wypowiedzeniu umowy pożyczki z zachowaniem trzydziestodniowego terminu wypowiedzenia. Tym samym niezapłacona należność stała się wymagalna z dniem 24 marca 2016 roku. Należności tej do dnia wytoczenia powództwa pozwana nie uregulowała.

(pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym k. 2-4v)

W dniu 5 sierpnia 2016 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie wydał w przedmiotowej sprawie nakaz zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym, którym zasądził od pozwanej na rzecz powoda dochodzoną wierzytelność wraz z kosztami procesu.

(nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym k. 5)

Od powyższego nakazu zapłaty sprzeciw złożyła pozwana, wnosząc o oddalenie powództwa w całości.

W uzasadnieniu sprzeciwu pozwana podniosła zarzut braku wymagalności dochodzonego roszczenia, nieważności umowy, nie udowodnienia wysokości roszczenia co do zasady, jak i wysokości oraz braku przekazania przez powoda środków pieniężnych dla pozwanej

(sprzeciw k. 7v.-8)

Postanowieniem z dnia 26 września 2016 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie stwierdził skuteczne wniesienie sprzeciwu i utratę mocy nakazu zapłaty w całości oraz przekazał rozpoznanie przedmiotowej sprawy do Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi.

(postanowienie k. 12v)

Pismem przewodnim do pozwu, uzupełnionego zgodnie z art. 505³⁷ § 1 zd. 1 k.p.c., z dnia 10 listopada 2016 roku powód podtrzymał żądanie pozwu.

W załączonej odpowiedzi na sprzeciw pełnomocnik powoda wskazał, że pozwana już po wytoczeniu powództwa dokonała dwukrotnie wpłat po 250 zł każda, kolejno w dniu 12 lipca i 12 sierpnia 2016 roku. Wpłata z dnia 12 lipca 2016 roku została zaksięgowana w następujący sposób: kwota 20 zł na jako koszty działań windykacyjnych, kwota 0,34 zł jako odsetki ustawowe od kwoty 12,01 zł naliczone od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, kwota 37,16 zł jako odsetki umowne naliczone od kwoty 1.043,40 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, kwota 12,01 zł jako skapitalizowane odsetki karne oraz kwota 180,49 zł zaliczona na poczet kapitału. Z kolei wpłata z dnia 12 sierpnia 2016 roku została zaksięgowana w ten sposób, że: kwota 7,39 zł jako odsetki umowne naliczone od kapitału w wysokości 862,91 zł od dnia 13 sierpnia 2016 roku do dnia zapłaty oraz kwota 242,61 zł na poczet kapitału. Jednocześnie pełnomocnik powoda wskazał, że ogranicza powództwo o wskazane wyżej kwoty.

(pismo przewodnie do pozwu k. 22, pozew k. 23-24, odpowiedź na sprzeciw k. 51-52)

Na rozprawie w dniu 17 maja 2017 roku w imieniu powoda nikt się nie stawił. M. G. wniosła o oddalenie powództwa w całości jednocześnie oświadczając, że nie wie co składa się na kwotę zadłużenia. Pozwana oświadczyła, że nie pamięta tego, co napisała w sprzeciwie stąd nie potrafi wyjaśnić dlaczego zawarta umowa pożyczki miałyby być nieważna, nadto oświadczyła, że uzyskała od powoda środki pieniężne. Pozwana oświadczyła, że leczy się psychiatrycznie z powodu depresji. Dodała, że nie jest osobą ubezwłasnowolnioną.

(protokół rozprawy k. 83-85)

W piśmie procesowym z dnia 25 maja 2017 roku prokurator Prokuratury Rejonowej Ł. w Ł. na podstawie art. 7 k.p.c. i art. 60 § 1 k.p.c. zgłosił swój udział w sprawie.

(pismo k. 86)

W piśmie procesowym z dnia 7 czerwca 2017 roku pełnomocnik powoda wskazał, że wnosi o zasądzenie na rzecz powoda kwoty 614,18 zł wraz z umownymi odsetkami w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego w stosunku rocznym od dnia 13 sierpnia 2016 roku do dnia zapłaty, w tym kosztów procesu w pozostałym zakresie cofając powództwo.

Pełnomocnik powoda wskazał, że pozwana zobowiązała się do spłaty kwoty 2.792,40 zł w 12 miesięcznych ratach, przy czym uchybiła temu obowiązkowi i wpłaciła na jego rzecz jedynie siedem rat w łącznej kwocie 1.749 zł, którą to kwotę zaksięgowano na poczet kapitału. W pozwie powód domagał się nadto zapłaty kwoty 12,01 zł tytułem naliczonych odsetek umownych od kapitału w wysokości 1.043,40 zł od dnia następnego po dniu postawienia wierzytelności w stan wymagalności, tj. od dnia 25 marca 2016 roku do dnia wniesienia pozwu, czyli 5 maja 2016 roku. Oprócz tego powód domagał się zasądzenia kwoty 20 zł tytułem poniesionych kosztów działań windykacyjnych. Dokonane przez pozwaną wpłaty, tj. z dnia 12 lipca 2016 roku w wysokości 250 zł powód zaksięgował w następujący sposób: 20 zł na poczet kosztów działań windykacyjnych, kwotę 31,44 zł na poczet odsetek umownych naliczonych od kwoty 1.043,40 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, kwotę 12,01 zł na poczet skapitalizowanych odsetek karnych według stopy procentowej wynoszącej 10% oraz kwotę 186,55 zł na poczet kapitału, z kolei wpłatę z dnia 12 sierpnia 2016 roku zaksięgował w ten sposób, że kwotę 7,33 zł jako odsetki umowne naliczone od kapitału w wysokości 856,85 zł od dnia 13 lipca 2016 roku do dnia zapłaty wg stopy procentowej wynoszącej 10% oraz kwotę 242,67 zł na poczet kapitału.

(pismo procesowe k. 87-89)

Na rozprawie w dniu 20 września 2017 roku w imieniu powoda nikt się nie stawił. Stawiła się pozwana M. G. oraz Prokurator Prokuratury Rejonowej Ł. w Ł. A. B..

Pozwana oświadczyła, że wnosi o oddalenie powództwa w całości. Pozwana wyraziła zgodę na cofnięcie powództwa bez zrzeczenia się roszczenia w zakresie wskazanym w piśmie procesowym powoda opatrzonym datą 7 czerwca 2017 roku. Pozwana oświadczyła nadto, że w dniu 12 września 2017 roku wpłaciła na rzecz powoda kwotę 615 zł. Przelew został zrealizowany tego samego dnia. Pozwana złożyła do akt sprawy potwierdzenie wykonania przelewu w tym zakresie. Pozwana oświadczyła ponadto, że przy zawarciu umowy nikt jej nie tłumaczył w związku z czym pobierana jest prowizja, nie wiedziała również o jej wysokości. Pozwana wniosła o nieobciążanie jej kosztami procesu.

Prokurator przyłączył się do stanowiska pozwanej i wniósł o oddalenie powództwa.

(protokół rozprawy k. 99)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 9 kwietnia 2015 roku pozwana M. G. zawarła na odległość z powodem (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością w G. umowę pożyczki gotówkowej nr (...) (...) na okres od dnia 9 kwietnia 2015 roku do dnia 9 kwietnia 2016 roku. Zgodnie z treścią umowy pożyczkodawca zobowiązał się do udzielenia pożyczkobiorcy pożyczki gotówkowej w kwocie 2.792,40 zł, zaś pożyczkobiorca zobowiązywał się do jej spłaty w dwunastu miesięcznych ratach równych po 232,70 zł każda, zgodnie z ustalonym harmonogramem spłaty stanowiącym załącznik nr 2 do zawartej umowy (§ 3.1 i § 4.1 umowy). Data płatności pierwszej raty została określona w ten sposób, iż miała nastąpić od kolejnego miesiąca, tego samego dnia miesiąca, w którym została zawarta umowa, tj. na dzień 9 maja 2015 roku (§ 4.2 i § 4.4 umowy).

W związku z zawartą umową pozwana była obowiązana uiścić jednorazową opłatę w wysokości 1.492,40 zł (prowizję) należną pożyczkodawcy za udzielenie pożyczki i czynności związane z zawarciem umowy, płatną w dniu wypłaty pożyczki poprzez jej potrącenie przez pożyczkodawcę z całkowitej kwoty pożyczki (§ 2.2 umowy). Kwota do wypłaty dla pozwanej, obliczona jako całkowita kwota pożyczki pomniejszona o prowizję wyniosła 1.300 zł (§ 2.4 umowy). Całkowity koszt pożyczki, na który składała się prowizja wynosił kwotę 1.492,40 zł (§ 2.5 umowy). Rzeczywista roczna

stopa oprocentowania pożyczki wynosiła 399,99 %. Całkowita kwota do zapłaty przez pożyczkobiorcę stanowiła, według umowy, sumę całkowitego kosztu pożyczki oraz całkowitej kwoty pożyczki – łącznie kwotę 4.284,80 zł (§ 2.7 umowy).

Wpłaty dokonywane przez pożyczkobiorcę miały być księgowane w następującej kolejności: koszty działań windykacyjnych, odsetki za opóźnienie, całkowita kwota pożyczki.

W umowie zastrzeżono, że w razie opóźnienia pożyczkobiorcy z zapłatą dwóch pełnych rat pożyczki w terminie wskazanym w umowie i harmonogramie spłaty, pożyczkodawca może wypowiedzieć umowę pożyczki z zachowaniem 30-dniowego terminu wypowiedzenia, po uprzednim wezwaniu pożyczkobiorcy listownie do zapłaty zaległych rat w terminie 7 dni od otrzymania wezwania. Po skutecznym upływie terminu wypowiedzenia, pożyczkodawca miał prawo dochodzić od pożyczkobiorcy całości niespłaconych należności wynikających z zawartej umowy oraz domagać się zapłaty odsetek za opóźnienie w zapłacie należnych mu kwot, zgodnie z art. 481 § 1 Kodeksu cywilnego. Nadto do naliczania odsetek za opóźnienie w zapłacie należnych mu kwot po rozwiązaniu lub wygaśnięciu umowy. Roczna stopa oprocentowania zadłużenia przeterminowanego, tj. stopę odsetek za opóźnienie, o których mowa w § 6 pkt 1 i 2 umowy, wyniosła czterokrotność stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego, która na dzień zawarcia umowy wynosiła 10% (§ 6.1, 6.2 i 6.3 umowy).

Pożyczkodawca w przypadku opóźnienia w spłacie przez pożyczkobiorcę którejkolwiek z rat pożyczki zastrzegł możliwość podjęcia działań windykacyjnych, obejmujących w szczególności: wezwania do zapłaty wysyłane listami zwykłymi

i listami poleconymi, monity telefoniczne, monity sms oraz wykonywanie wizyt terenowych. Jednocześnie wskazano, iż w czasie trwania umowy pożyczkodawca może naliczyć koszty działań windykacyjnych w wysokości nie większej niż 20 zł, które będą naliczane w ten sposób, że kwota 10 zł – w terminie wysyłki pierwszego wezwania do zapłaty kierowanego do pożyczkobiorcy listem poleconym oraz kwota 10 zł – w terminie wysyłki ostatecznego przesądowego wezwania do zapłaty kierowanego do pożyczkobiorcy listem poleconym (§ 6.5 i 6.6).

(formularz informacyjny dotyczący kredytu konsumenckiego k. 25-30, umowa pożyczki gotówkowej k. 32-39, załącznik nr 1 stanowiący harmonogram spłaty k. 40-41)

Pozwana M. G. nie wywiązała się z przyjętego na siebie zobowiązania i nie spłacała rat pożyczki zgodnie z harmonogramem, wskutek czego powód pismem z dnia 18 stycznia 2016 roku wezwał pozwaną do zapłaty w terminie 7 dni od otrzymania wezwania kwoty 345,30 zł stanowiącej zadłużenie według stanu na dzień 18 stycznia 2016 roku. Kwota zadłużenia została powiększona o 10 zł z tytułu kosztów poniesionych za wysłanie przedmiotowego pisma.

Pozwana, pomimo wezwania do zapłaty, nie uiściła wskazanej kwoty, wobec czego powód pismem z dnia 16 lutego 2016 roku wypowiedział pozwanej umowę pożyczki z zachowaniem trzydziestodniowego okresu wypowiedzenia i wezwał ją do niezwłocznej spłaty zadłużenia wymagalnego na dzień 16 lutego 2016 roku w łącznej kwocie 598 zł, w tym koszty korespondencji nr 1 (10 zł) oraz korespondencji nr 2 (10 zł), kapitał 578 zł. Poza wskazaną wyżej kwotą pozwana została zobowiązana do terminowej spłaty pozostałych bieżących rat pożyczki, wymagalnych po dniu 16 lutego 2016 roku.

(wezwanie do zapłaty k. 43, wypowiedzenie umowy pożyczki wraz z ostatecznym przesądowym wezwaniem do zapłaty k. 44 i 46, kserokopia wykazu listów poleconych k. 45)

Przed wytoczeniem powództwa pozwana dokonała łącznie 7 wpłat na poczet zadłużenia wynikającego z przedmiotowej pożyczki na łączną kwotę 1.749 zł, w całości zaksięgowaną przez stronę powodową na poczet kapitału.

Pozwana, po wytoczeniu powództwa, dokonała w dniu 12 lipca 2016 roku wpłaty na rzecz powoda w wysokości 250 zł, która została zaksięgowana w następujący sposób: 20 zł na poczet kosztów działań windykacyjnych, 31,44 zł na poczet odsetek umownych naliczonych od kwoty 1.043,40 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, 12,01 zł na poczet skapitalizowanych odsetek karnych według stopy procentowej wynoszącej 10% oraz 186,55 zł na poczet kapitału.

W dniu 12 sierpnia 2016 roku pozwana dokonała kolejnej wpłaty na rzecz powoda w wysokości 250 zł, którą zaksięgowano w ten sposób, że kwotę 7,33 zł jako odsetki umowne naliczone od kapitału w wysokości 856,85 zł od dnia 13 lipca 2016 roku do dnia zapłaty wg stopy procentowej wynoszącej 10% oraz kwotę 242,67 zł na poczet kapitału.

W dniu 12 września 2017 roku pozwana uiszczała na rzecz powoda kwotę 615 zł przelewając powyższą kwotę na konto wskazane w treści umowy.

(pismo procesowe pełnom. powoda z dn. 07.06.2017r. k. 87v, potwierdzenie dokonania operacji przelewu bankowego k. 98, okoliczności bezsporne)

Pozwana M. G. ma (...) lat, jest kierownikiem sklepu, obecnie utrzymuje się z zasiłku rehabilitacyjnego w wysokości 1.700 zł miesięcznie netto, na którym pozostaje od dnia 24 grudnia 2016 roku. Mieszka wraz z 21-letnim synem, który jest studentem studiów dziennych prowadzonych w języku angielskim, płatnych 3.000 zł za rok akademicki. Syn pozwanej pracuje dorywczo na umowę zlecenia z czego otrzymuje wynagrodzenie w kwocie 200-300 zł. Pozwana otrzymuje nadto alimenty w wysokości 500 zł. Pozwana nie posiada innych dochodów, majątku ani oszczędności. Pozwana spłaca pożyczkę hipoteczną, której miesięczna rata wynosi 812 zł, ponadto uiszcza opłaty za prąd - 130 zł, Internet - 60 zł, czynsz

- 380 zł, telefony - 100 zł i migawkę dla syna -112,50 zł. Z tytułu zawartych umów pożyczek posiada zadłużenie, które na mocy zawartych z wierzycielami ugód spłaca w kwocie 500 zł miesięcznie. Pozwana ma zajęcia komornicze na łączną kwotę 150 zł. Pozwana leczy się na depresję, ma zaburzenia osobowości i myśli samobójcze

– przyjmuje na stałe leki, których koszt wynosi miesięcznie 100 zł.

Opisany stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie znajdujących się w aktach sprawy dowodów z dokumentów, których prawdziwość i rzetelność sporządzenia nie budziła wątpliwości, nie była również kwestionowana przez strony procesu.

Sąd zważył, co następuje:

Strona pozwana po wytoczeniu powództwa w dniach 12 lipca 2016 roku i 12 sierpnia 2016 roku dokonała wpłat w łącznej wysokości 500 zł, co do których strona powodowa w piśmie procesowym z dnia 8 listopada 2016 roku, złożonym jeszcze przed terminem rozprawy, a sprecyzowanym ostatecznie w piśmie procesowym opatrzonym datą 7 czerwca 2017 roku, cofnęła powództwo bez zrzeczenia się roszczenia jednocześnie popierając powództwo w zakresie kwoty 614,18 zł wraz z umownymi odsetkami w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego w stosunku rocznym od dnia 13 sierpnia 2016 roku do dnia zapłaty.

Uznając, że częściowe cofnięcie powództwa bez zrzeczenia się roszczenia pierwotnie dokonane jeszcze przed terminem rozprawy, a ostatecznie sprecyzowane w piśmie procesowym z dnia 7 czerwca 2017 roku, na co dodatkowo wyraziła zgodę pozwana, nie jest sprzeczne z prawem ani zasadami współzycia społecznego, nie zmierza również do obejścia prawa (art. 203 § 4 k.p.c.), na podstawie

art. 355 § 1 k.p.c. i art. 203 § 1 k.p.c., Sąd umorzył postępowanie w sprawie w części, w której nastąpiło cofnięcie orzekając jak w pkt 1 wyroku.

W pozostałej, nie umorzonej części, powództwo podlegało oddaleniu.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że pozwana uiszczała na rzecz powoda w dniu 12 września 2017 roku kwotę 615 zł na poczet należności dochodzonej przedmiotowym powództwem. Powyższy przelew został zaksięgowany na kacie powoda w dniu 12 września 2017 roku, co wprost wynika z załączonego przez pozwaną potwierdzenia wykonania przelewu. Tym samym wobec spełnienia świadczenia przez pozwaną i nieograniczenia powództwa we wskazanym zakresie przez stronę powodową to podlegało oddaleniu.

Poza wszystkim wskazać należy, że w ocenie Sądu orzekającego w sprawie powództwo, nawet w przypadku niedokonania wpłaty przez pozwaną w dniu 12 września 2017 roku i tak zasługiwałoby na oddaleniu.

W przedmiotowej sprawie ostatecznie niesporne były twierdzenia powoda o tym, że pozwana zawarła umowę pożyczki, przy czym strony określiły w umowie, że „całkowita kwota pożyczki” wynosi 2.792,40 zł, w której to kwocie wliczona była jednorazowa opłata w wysokości 1.492,40 zł stanowiąca prowizję za „udzielenie pożyczki i czynności związane z zawarciem niniejszej umowy”, a która została potrącona z całkowitej kwoty pożyczki. Pozwanej wypłacono zatem jedynie kwotę 1.300 zł stanowiącą mniej niż 50 % kwoty pożyczki, tj. 46,5 %. Poza sporem między stronami pozostawało, że pozwana jeszcze przed wytoczeniem powództwa dokonała wpłat w łącznej wysokości 1.749 zł, co zostało zaksięgowane w całości na poczet kapitału.

Wskazana w umowie prowizja za udzielenie pożyczki i czynności związane z jej zawarciem stanowiąca 53,5 % kwoty udzielonej pożyczki w ocenie Sądu stanowiło w istocie, w okolicznościach niniejszej sprawy, próbę obejścia przepisów o odsetkach maksymalnych, które od kwoty 1.300 zł (realnie wypłaconej pożyczki) za czas, na który udzielono pożyczki, wyniosłyby 130,36 zł (kalkulator odsetek maksymalnych lex). Pozwana w ocenie Sądu miała ponieść ukryte wysokie koszty pożyczki, które w istocie stanowiły lichwiarskie odsetki. Zauważenia wymaga przy tym, że w przedmiotowej umowie powód w ogóle nie zastrzegł możliwości naliczania odsetek kapitałowych, wskazując jedynie że ponosi ona jedynie koszt prowizji za udzielenie pożyczki. Skoro ze swej definicji odsetki stanowią zapłatę za korzystanie z cudzego kapitału, a w umowie jedyną formą zapłaty za korzystanie z kapitału udostępnionego przez powoda pozwanej jest prowizja za udzielenie pożyczki, pełni ona faktycznie funkcję odsetek, a zatem jej wysokość podlega ocenie na podstawie powołanego przepisu art. 359 k.c. Omawiana opłata nie była wyłącznie ekwiwalentem za przygotowanie umowy pożyczki oraz przekazanie środków pieniężnych pożyczkobiorcy, a stanowiła dla powoda wynagrodzenie za udzielenie pożyczki. Mając na względzie, że w niniejszym przypadku mamy do czynienia z obrotem konsumenckim, Sąd uznał, że stosowany przez powoda zabieg prowadzi do naruszenia interesów konsumenta. Zastrzeżenie takich opłat, zmierzające do obejścia przepisów o odsetkach maksymalnych jest niedopuszczalne (art. 359 § 2 k.c.), a zatem jako sprzeczne z ustawą – nieważne (art. 58 § 1 k.c.). Zgodnie z tym przepisem czynność prawna sprzeczna z ustawą albo mająca na celu obejście ustawy jest nieważna, chyba że właściwy przepis przewiduje inny skutek, w szczególności ten, iż na miejsce nieważnych postanowień czynności prawnej wchodzi odpowiednie przepisy ustawy. Wobec braku przepisu przewidującego inny skutek zastrzeżenia zawyżonych opłat dodatkowych – jest ono nieważne, a zatem Sąd nie mógłby uwzględnić żądania w tym zakresie.

Pogląd o możliwości potraktowania prowizji jako sposobu obejścia przepisów o odsetkach maksymalnych został zresztą wielokrotnie wyrażony w orzecznictwie. Sąd w niniejszej sprawie w pełni podziela przytoczone stanowisko, że postanowienia umowne, wprowadzające wygórowaną prowizję (ewentualnie inne dodatkowe opłaty), nie mogą wyłączać ani ograniczać przepisów o odsetkach maksymalnych (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 25 lutego 2015 r., V ACa 622/14; wyrok Sądu Okręgowego w Łodzi z 2016-01-21, sygn. akt III Ca 1712/15).

Niezależnie od powyższych rozważań podnieść należy, że powód nie udowodnił żądania w omawianym zakresie, nie przedłożył bowiem żadnego dowodu, który wskazywałby na rzeczywistą wysokość poniesionych kosztów związanych z udzieleniem pożyczki i czynnościami związanymi z zawarciem umowy, przy czym co należy podkreślić wobec tego, że umowa została zawarta na wniosek pozwanej na odległość, czynności związane z jej udzieleniem sprowadzały się jedynie do technicznej czynności sporządzenia i podpisania umowy.

W tym miejscu podkreślić należy, że pozwana w sprzeciwie od nakazu zapłaty zakwestionowała zarówno fakt obciążenia jej dochodzoną kwotą negując powództwo tak co do zasady jak i wysokości. W myśl zaś treści przepisu art. 6 k.c., ciężar udowodnienia twierdzenia faktycznego spoczywa na tej stronie, która z tego twierdzenia wywodzi skutki prawne. Reguła ta znajduje również swój procesowy odpowiednik w treści art. 232 k.p.c., w świetle którego to strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne.

Pomimo jednak kategorycznego stanowiska pozwanej strona powodowa nie złożyła żadnych dowodów wykazujących zasadność dochodzonej pozewem kwoty dochodzonej tytułem prowizji za udzielenie pożyczki. Tylko bowiem w tym zakresie powództwo było popierane ostatecznie przez stronę powodową.

Wskazać wreszcie należy, biorąc pod uwagę wielkość prowizji, przekraczającą ponad 50 % wartości rzeczywiście przekazanych pożyczkobiorcy środków pieniężnych, w stosunku do udzielonej pożyczki i czasu na jaki została udzielona należy uznać prowizję za wygórowaną i tym samym zawierającą w sobie nadmierny element obciążenia pożyczkobiorcy, prowadzący do zachwiania równowagi stron stosunku zobowiązaniowego, co pozostaje w sprzeczności z zasadą swobody umów o której mowa w art. 353¹k.c. W kwocie opłaty prowizji zostały ukryte nadmiernie wygórowane obciążenia pożyczkobiorcy. Również za sprzeczne z zasadami współzycia społecznego należy uznać przedmiotowe postanowienie umowne nakładające na pożyczkobiorcę obowiązek uiszczenia prowizji za korzystanie z pożyczki i czynności związane z jej zawarciem. Wobec tego, że zasady współzycia społecznego ograniczają zasadę swobody umów (art. 353¹k.c. w zw. z art. 58 § 2 i 3 k.c.) w/w umowa jest częściowo, bezwzględnie nieważna w omawianym zakresie na podstawie art. 58 § 2 k.c. w zw. art. 58 § 3 k.c. Zarówno art. 353¹ KC, jak i art. 58 § 1 i 2 KC w sposób jednoznaczny określają bowiem granicę, w jakich strony mogą dokonywać czynności prawnych. Prawo chroni uczciwość obrotu i zabrania rażącego naruszania reguł słuszności kontraktowej.

Mając na uwadze powyższe, wobec tego, że jeszcze przed wytoczeniem powództwa pozwana uiszczała na rzecz powoda kwotę 1.749,00 zł, co całości zostało zaliczone przez powoda na poczet kapitału, a później odpowiednio kwoty 250,250 i 615 zł tym samym należy, że dokonane wpłaty znacznie i tak przekroczyły kwotę rzeczywiście udzielonej pożyczki - kwotę 1.300 zł skoro, Sąd orzekający w sprawie uznał, że prowizja pełniła funkcję niedozwolonych, ukrytych odsetek wielokrotnie przewyższając odsetki maksymalne.

Mając powyższe na uwadze Sąd oddalił powództwo w zakresie w jakim nie podlegało umorzeniu.

O kosztach postępowania rozstrzygnięto w oparciu art. 102 k.p.c. z uwagi na sytuację życiową i majątkową pozwanej oraz charakter dochodzonych roszczeń.